

EN LA CRUÏLLA
“SINODALITAT O FER CAMÍ EN COMUNIÓ”
Pla pastoral 2018-2019: Continuitat i novetat

PASQUA-PENTECOSTA:
CONCRECIÓNS DE LA COMUNIÓ SINODAL

INTRODUCCIÓ: ¿PER QUÈ CONCRETEM?

Recordem que el nostre objectiu és respondre a la crida de l'Esperit a viure veritablement la comunió sinodal, pròpia de l'Església de Jesucrist.

Fins ara hem aprofundit, en la ment i en el cor, sobre el que significa caminar sinodalment (junts) i el que demana mantenir-nos en comunió (fraternitat).

És el moment de concretar. Hem de concretar, perquè quan parlem de comunió en camí, hem d'evitar una doble temptació. Una, la de quedar-nos en purs sentiments (trobar-nos a gust plegats) o en pures idees (estar d'acord en el pensament). Hi ha a més una altra temptació: la d'ajornar les decisions referents a la vida actual, pensant que, a la fi, ja ho farà tot Déu quan acabi la història...

Per això resulta oportú deixar-nos il·luminar per l'experiència de l'Església que des del bell començament ha mirat de realitzar en concret la comunió que li inspirava l'Esperit Sant. Precisament l'objectiu que ens proposem és reflexionar i pregar (i, potser, arribar a compromisos) sobre testimonis de la comunió sinodal en l'Església naixent: fonamentalment ens fixarem en el llibre dels Fets dels Apòstols.

CAL RECORDAR

Cal recordar que la comunió sinodal, que pertany al cor de l'Església, s'ha de verificar en tots els nivells on ella es realitza. Fins ara, ens hem concentrat en la vivència de la comunió i de la sinodalitat en l'àmbit de la parròquia o de la comunitat petita o en relació amb altres comunitats (participació, relacions entre les persones, diàleg, etc.). Però, com veurem, la comunió sinodal es concreta en elements, que no només pertanyen a la petita comunitat, sinó també a la Diòcesi i a l'Església universal.

Aquesta observació és important, perquè no existeix veritable comunió eclesial a la comunitat petita (o entre comunitats) si no es viu la comunió amb tota l'Església.

LA LECTIO DIVINA

La lectio divina és un mètode —experimentat per la Tradició de l'Església— per acostar-se a la Paraula de Déu i endinsar-se millor en el seu significat.

L'important, però, no és el mètode, sinó aconseguir fer una «lectura orant» de la Paraula. Es tracta d'acostar-te a Déu a través de la seva Paraula i deixar que et mostri la seva voluntat.

Té tres moments:

La Lectio, on escoltem el que diu el text.

La Meditatio, on escoltem el que Déu ens diu a nosaltres.

La Oratio, on ens adreçem a Déu com a resposta a la seva Paraula oberts a la conversió del cor.

LECTURA: Ac 2,42-47

El llibre dels Fets dels Apòstols no explica en teoria el que és l'Església, sinó que ens narra el dinamisme de la primera Església, ens conta la història dels primers passos, del camí que feia l'Església d'ençà que els deixebles varen rebre l'Esperit Sant. És per això que podem descobrir en aquest llibre allò més concret de la comunió sinodal.

Amb el llibre dels Fets dels Apòstols hom descobreix una Església en procés, creada i guiada per l'Esperit Sant, oberta a tots els pobles, nacions i cultures; una Església en camí, en expansió, i que viu constantment de la pregària litúrgica.

LECTURA ATENTA

Ens fixem en el que diu el text. Es tracta d'una descripció de la vida comunitària dels primers cristians, que podria fer qualsevol bon observador. Per tal d'entendre'l, mirarem els altres dos textos (Ac 4, 32-35 i 5, 12-15) que també fan descripció de la vida comunitària, subratllant un aspecte o altre.

“⁴²Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries.⁴³ Per mitjà dels apòstols es feien molts prodigis i senyals, i la gent sentia un gran respecte.⁴⁴ Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots:⁴⁵ venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú.⁴⁶ Cada dia eren constants a assistir unànimement al culte del temple. A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor.⁴⁷ Lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble. I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació”.

Observacions:

- Els membres de la comunitat són anomenats “els creients” (v. 44) i “els qui acollien la salvació” (v. 47). També 4,32: “la multitud dels creients” (5,12)
- Sembla que hi ha un missatge central: la comunió interna de la comunitat. Se’n fa esment quatre vegades (“viure en comunió fraterna”, v. 42; “viven units”, v. 44; “assistien unànimement”, v. 46; “s’afegien a la comunitat”, v. 46)
- Però aquesta unió interna apareix relacionada amb quatre aspectes de la vida concreta de la comunitat.
  - 1) La constància en escoltar l’ensenyament dels Apòstols (v. 42)
  - 2) Els béns o serveis en comú (v. 44)
  - 3) La pregària unànime (al temple, v. 46; lloant Déu, v. 47)
  - 4) Partir el pa (és a dir, la celebració de l’Eucaristia, v. 46)
- Ens preguntem si, segons el text, aquests quatre aspectes de la vida de la comunitat són la causa, la font, de la unitat interna o en són manifestacions...
- Hi ha un aspecte important en el text. És el que podem anomenar el relleu testimonial de la comunitat. Diu que feien signes i prodigis i que “eren ben vistos per tothom” (v. 47) i que “el poble en feia grans elogis; i un nombre cada vegada més gran d’homes i dones es convertien a la fe en el Senyor (5,13-14). En aquest sentit diu també que “els Apòstols amb gran poder donaven testimoni de la resurrecció de Jesús, el Senyor, i la gràcia abundosa de Déu actuava en ells” (4,33).

Tanmateix (com sempre hem de fer) ens fixem en el context que acompanya aquesta descripció de la vida de la comunitat. Ens sorprèn que, tot seguit, després d’aquesta descripció, que subratlla la comunió interna, el llibre dels Fets dels Apòstols introdueix la narració de dos fets contraris.

- a) S’havia afirmat que cap d’ells considerava com a propis els seus béns (4,32) i que tots els serveis els tenien en comú (2,44). Tanmateix, mentre que Bernabé va complir fidelment, venent un camp i portant

a la comunitat el producte de la venda, Ananies i Safira, matrimoni membre de la comunitat, feren el mateix, però enganyaren a tots dient que el que entregaven era el que havien guanyat, quan s'havien quedat amb part dels diners. St. Pere els va retreure que eren lliures de disposar dels seus béns, però no de mentir als homes i a Déu (5,1-4).

- b) S'havia afirmat que tots pensaven i sentien el mateix, tenien un sol cor i una sola ànima (4,32). Tanmateix ben aviat va sorgir un conflicte que tocava els fonaments de la nova fe: l'enfrontament entre els defensors de l'obligació per als cristians de complir tots els preceptes de la Llei jueva (judaïtzants) i els que deien que la salvació venia només per la fe en Jesucrist que ens dona el seu Esperit. Aquest conflicte va haver de resoldre's en l'anomenat Concili de Jerusalem (intervencions de St. Pere i St. Jaume) (cf. cap. 15). Encara va durar el conflicte, fins a ser objecte del retret de St. Pau a St. Pere, que havia evitat menjar amb pagans, per tal de no molestar els judaïtzants... (Ga 2,11-14).

Aleshores, ¿com entendre la comunió interna?

REFLEXIONEM I MEDITEM APLICANT A LA VIDA

Déu ens parla per mitjà d'aquests textos. Ens situem davant seu com a interlocutors. La seva lectura per una banda, i el que vivim cada dia a les nostres comunitats per l'altra, ens plantegen força interrogants. Fem un esforç per a aprofundir aquest missatge i esbrinar què significa en la nostra vida. Recordem que volem arribar a concretar la comunió sinodal.

- Veiem que l'Esperit ens crida a viure en comunió. Aquelles comunitats es podien reconèixer concretament, podien identificar els seus membres. Nosaltres, ¿podem fer el mateix quan parlem de comunitat i comunió en camí? Recordem que ens referim a tots els nivells de comunitat eclesial: comunitat més immediata – diòcesi – Església universal...
- La comunió de germans en camí procedia i es manifestava en fets i signes concrets:

- a) ¿Què significa per a nosaltres “ser constants en escoltar l’ensenyament dels Apòstols”? ¿Escoltem i creiem el mateix, la doctrina dels Apòstols?
  - b) Una de les manifestacions de la comunió era compartir béns i serveis. ¿Què compartim nosaltres amb els membres de la comunitat? ¿Què signifiquen, per exemple, les col·lectes o el Dia de Germanor, o els serveis a la comunitat?
  - c) La pregària en comú (com ara, la litúrgia), ¿és font i manifestació de la nostra comunió?
  - d) La font i la manifestació de la comunió interna era la Eucaristia. Pensem en les nostres celebracions de la Missa (com ara la Missa dominical), ¿en quin sentit són font i manifestació de la nostra comunió?
- Tot el conjunt de la vida comunitària donava un bon testimoni als ulls dels altres (jueus, pagans, etc.). ¿Podem dir el mateix de les nostres comunitats?
  - El llibre dels Fets dels Apòstols ens mostra que la comunió interna no s’asolia d’avui per demà, no era “automàtica”, sinó que aviat trobava molts problemes. ¿Què significa això per a nosaltres?, ¿com entendre la comunió eclesial concreta? El Concili Vaticà II ens parla de “comunió dinàmica”, “en camí” (LG 48), qualifiquem l’Església com “pelegrina”. Això vol dir que l’Església camina per la història buscant el Regne de Déu (la comunió d’amor en Déu) que ja viu, però no en plenitud... Fer aquest camí junts és el que anomenem “Sinodalitat”... Per altra banda, conscients d’estar en camí, quan hi havia alguna qüestió a resoldre, es reunien per pregar a l’Esperit i dialogar (Concili de Jerusalem, diàleg St. Pau i St. Pere, decisió d’enviament missioner, 13,1-4, etc.)

PREGUEM

És el moment d’adreçar-nos a Déu dient-li el que ens surt del cor. Cadascú pot fer la seva pregària. Sens dubte, el Parenostre és la pregària més perfecta d’una Església que viu la comunió sinodal: “vingui a nosaltres el vostre Regne”. Aquest “nosaltres” és pròpiament l’Església.

L'oració a la Mare de Déu de Montserrat, que vàrem fer nostra amb motiu del seu patronatge de la Diòcesi, és talment una pregària de l'Església pelegrina, que camina en comunió amb Maria buscant la plenitud que Ella ja gaudeix al cel:

Santa Maria, Mare de Déu de Montserrat:
Vós sou l'espill nítid,
on la nostra Església s'emmiralla,
Vós la mare que ens engendra,
Vós la germana que ens acompanya.

Amb Vós volem presentar al Senyor
la nostra humanitat, el que som i tenim.
I amb Vós, entonant càntics de lloança,
acollir, en la nostra petitesa,
les meravelles del seu poder.

Concediu-nos, a nosaltres,
pelegrins de la terra promesa,
de romandre fent camí, fermes com Vós,
sigui vora la Creu en hores de foscor,
sigui amb els germans en dies de llum i flama.

Vós, beneïda en la fe i en la pobresa,
atanseu-nos els favors del vostre Fill
sobre la nostra gent,
sobre les vinyes i les fàbriques,
sobre el riu, la terra i la mar.

Feu que l'Església de Sant Feliu de Llobregat
no perdi mai l'horitzó de la vostra muntanya,
ni per la boira de l'error
ni pels miratges seductors
ni per les llàgrimes del sofriment.

Ans concediu-nos de sostenir la mirada
que us contempla voltada de sol.
En Vós la nostra Església és ja al cel,
mentre, encara a la terra, camina oferint
el llevat d'una inestroncable esperança.

Recordem a tots els grups que heu fet servir el material d'Advent-Nadal, el material de Quaresma i aquest darrer de Pasqua-Pentecosta, que se us demana que envieu una petita síntesi del treball fet, a mode de tuit, al correu plapastoral@bisbatsantfeliu.cat, i que volem que serveixi per a la inspiració d'una obra final en la conclusió del Pla pastoral

JO SÓC
EL CEP
I VOSALTRES
LES SARMENTS

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

C/ d'Armenteres, 35 - 08980 Sant Feliu de Llobregat (Barcelona)
Tel: 93 632 76 30 • secretaria@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat